

Μουσική για Κιθάρα του Θόδωρου Αντωνίου – Νίκος Ζάρκος

Δελτίο Τύπου

Τρίτη 6 Μαΐου 2014, 20:30

Θέατρο Ελληνοαμερικανικής Ένωσης

Μασσαλίας 22, Κολωνάκι

210-3680900, www.hau.gr

Είσοδος Ελεύθερη

Η Ένωση Ελλήνων Μουσουργών σε συνεργασία με την **Ελληνοαμερικανική Ένωση** και το Πρόγραμμα Μουσικής (Bachelor of Music) του **Hellenic American College** παρουσιάζουν τον κιθαρίστα **Νίκο Ζάρκο** στο ρεσιτάλ κιθάρας **Μουσική για Κιθάρα του Θόδωρου Αντωνίου**.

Η παρουσίαση του προγράμματος **Μουσική για Κιθάρα του Θόδωρου Αντωνίου** έρχεται ως επιστέγασμα της πολυετούς συνεργασίας του κιθαρίστα **Νίκου Ζάρκου** με τον πολυβραβευμένο συνθέτη, καθηγητή σύνθεσης και διευθυντή ορχήστρας. Για πρώτη φορά στην πενήντάχρονη συνθετική πορεία του Θόδωρου Αντωνίου (γ. 1935) παρουσιάζονται σε ένα ρεσιτάλ τα τέσσερα μεγάλης έκτασης και συνθετικής πνοής έργα του για σόλο κιθάρα: **Στιχομυθία II** (1977), **Σουίτα** (1994-95/2003), **Fantasia in Memoriam** (1996) και **Σονάτα** (2012), η τελευταία γραμμένη ύστερα από παραγγελία του κιθαριστή και ερμηνευμένη από τον ίδιο για πρώτη φορά.

Ο **Νίκος Ζάρκος** έχει επιδείξει έντονο ενδιαφέρον γύρω από την εξερεύνηση των αχαρτογράφητων περιφερειών του σύγχρονου κιθαριστικού ρεπερτορίου, αποθησαυρίζοντας την ίδια στιγμή την Ελληνική κιθαριστική εργογραφία. Γεννημένος στην Καβάλα το 1981, έλαβε την ακαδημαϊκή του εκπαίδευση στο *Guildhall School of Music & Drama* του Λονδίνου, καθώς επίσης και στη Μουσική Ακαδημία Νυρεμβέργης – Augsburg. Η δισκογραφία του περιλαμβάνει δύο προσωπικά CD: **Ελληνική Μουσική του 21^{ου} Αιώνα για Κιθάρα** (2011) και **Γυναικεία Γραφή για Κιθάρα** (2013).

www.nikoszarkos.com

σε σύμπραξη με

Μουσική για Κιθάρα του Θόδωρου Αντωνίου

Η ενασχόληση του **Θόδωρου Αντωνίου** (γ. 1935) με την κιθάρα στην πενήντάχρονη συνθετική του πορεία είναι πολύπλευρη και παραγωγικότητα. Περιλαμβάνει οκτώ έργα για σόλο κιθάρα (τα τέσσερα μεγάλης έκτασης που παρουσιάζονται στο παρόν ρεσιτάλ, καθώς και τέσσερα μικρότερα), ένα κιθαριστικό ντουέτο (*10 Miniatures*), δύο έργα για φλάουτο και κιθάρα, ποικίλα έργα μουσικής δωματίου, ένα έργο για κιθαριστικό σύνολο (6 x 12), καθώς και τρία κοντσέρτα για κιθάρα και ορχήστρα. Η απαρχή γίνεται με το *Trio* για φλάουτο, βιόλα και κιθάρα, γραμμένο σε ηλικία 26 ετών το 1961, χρονιά που ο συνθέτης ξεκινά τις σπουδές του στη διεύθυνση ορχήστρας και τη σύνθεση στη Μουσική Ακαδημία του Μονάχου. Ακολουθούν τα έργα για φλάουτο και κιθάρα: *Dialogues* (1963) και *Στιχομυθία I* (1976). Με τη *Στιχομυθία II* (1977) αρχίζει η παραγωγή της σόλο εργογραφίας η οποία και ολοκληρώνεται το 2012 με τη *Σονάτα για κιθάρα*.

Η *Στιχομυθία II* συνετέθη το 1977 και πρωτοπαρουσιάστηκε στην Αθήνα από τον Κώστα Κοτσιώλη το 1979, ένα χρόνο μετά την τοποθέτηση του συνθέτη στη θέση του καθηγητή σύνθεσης στο Πανεπιστήμιο της Βοστώνης. Αποτελεί μια «δεύτερη γραφή» του ντουέτου *Στιχομυθία I* κατά την οποία η μελωδική αποστολή του φλάουτου ενσωματώνεται στο μέρος της κιθάρας, δημιουργώντας μια γλώσσα τολμηρής ύφανσης και δεξιοτεχνικής πυκνότητας. Προχωρημένες τεχνικές μοντερνιστικής υφής (οργανικοί θόρυβοι, σφυρίγματα και θροΐσματα των χορδών, επιθετικοί τρόποι κρούσης επινοήσεως του συνθέτη), εκτεταμένη χρήση τεχνητών αρμονικών φθόγγων, αλεατορικά ξεσπάσματα που απαιτούν αυτοσχεδιαστικό θάρρος, καθώς και μικροτονικά στοιχεία συνδυάζονται με μια ευρεία ηχοχρωματική παλέτα και γιγαντιαίες εναλλαγές στις δυναμικές. Η πρωτοτυπία του έργου απαιτεί «προετοιμασμένη» κιθάρα, με μπάσα έκτη χορδή κουρδισμένη σε Μι ύφεση, μία ογδόη αυξημένη χαμηλότερα. Η υφολογική οδηγία στην αρχή του έργου αναφέρει “dreamy but sonorous”.

Η *Σουίτα για σόλο κιθάρα* (1994-95/2003) παρουσιάστηκε από τον Απόστολο Παρασκευά στην πρώτη της εκδοχή το 1995 στη Νέα Υόρκη και από το Μανώλη Βροντινό στη δεύτερη της εκδοχή το 2003 στην Αθήνα. Πρόκειται για δεκατρείς μικρής διάρκειας εντυπώσεις, νεορομαντικού χαρακτήρα, με έκδηλη την τονικής φυσιολογίας γραφή. Η *Σουίτα* αντλεί το θεματικό της υλικό από τη μουσική που συνέθεσε ο Θόδωρος Αντωνίου για τα δώδεκα επεισόδια της τηλεοπτικής σειράς «Οι Αγνοημένοι» (1994 – ANT1) σε σκηνοθεσία του Γιώργου Μιχαηλίδη. Τεχνικές εμπνεύσεις του έργου αποτελούν οι διακριτικές *σκορνατούρες* (αλλαγές κουρδίσματος μιας χορδής) που επιτρέπουν στο συνθέτη να γράψει σε δυσπρόσιτες για την κιθάρα τονικότητες, όπως η Ντο δίεση ελάσσονα (1^ο μέρος) ή η Σολ δίεση ελάσσονα (9^ο μέρος), καθώς και η χρήση του εξάηχου τρέμολο (8^ο μέρος) και της διπλής τεχνητής αρμονικής (φινάλε).

Η *Fantasia in Memoriam* γράφτηκε στη Νέα Υόρκη το 1996, ύστερα από παράκληση του Γιώργου Μουλουδάκη, και είναι αφιερωμένη στη μνήμη του Μάνου Χατζιδάκι, κοινού φίλου του συνθέτη και του κιθαριστή. Το έργο αποτελεί μια ελεύθερη παράφραση και εξερεύνηση σε φόρμα φαντασίας ABA (slow – allegro – slow) του τραγουδιού *Χάρτινο το Φεγγαράκι*. Οι μεγάλες σιωπές του τρίτου μέρους λειτουργούν ως αναπόληση του Χατζιδάκι και ταυτόχρονα ως μια απόπειρα στοχασμού γύρω από την αινιγματικότητα και τον πλούτο του χαρακτήρα και του έργου του.

Η *Σονάτα για κιθάρα* γράφτηκε το Φλεβάρη του 2012, πρωτοπαρουσιάστηκε από τον Νίκο Ζάρκο τον Απρίλη του 2013, και αποτελεί την αφήγηση μιας επταμερούς κιθαριστικής Οδύσσειας. Διατηρώντας τα γνωστά χαρακτηριστικά της φόρμας σονάτας (τρία μέρη και φινάλε), περιλαμβάνει και τρία ενδιάμεσα ιντερλούδια, μορφολογική πρωτοτυπία του έργου που βασίζεται σε ένα υλικό σε εξέλιξη και διαρκή «ανακύκλωση». Το πρώτο μέρος είναι γραμμένο σε *αφηγηματική φόρμα* και διαμέσου της γωνιώδους επιταχυνόμενης φραστικής και της χρήσης τολμηρών τεχνικών (όπως το διπλό *rasgueado* κατά μήκος της τασσιέρας και η ρυθμική χρήση του ποδιού) κινείται σε αχαρτογράφητα ερμηνευτικά ύδατα. Μέσα στη μεταμοντέρνα εξιστόρηση της Σονάτας η επιστροφή στην απροκάλυπτη τονικότητα του δεύτερου μέρους (μουσικό αυτοαναφορικό δάνειο από το 5^ο μέρος της *Σουίτας*) αποτελεί πιθανότατα μια μεταφορά για την εκδήλωση της Νοσταλγίας. Στο δεύτερο ιντερλούδιο εμφανίζονται μικροτονικά στοιχεία, το τρίτο μέρος είναι ένα *scherzo* χορευτικού χαρακτήρα, το *Strange Interlude* βριθεί αλεατορικών (αυτοσχεδιαστικών) τεχνικών που βασίζονται σε ένα ηχητικό *continuum*, ενώ η διαρκώς φθίνουσα ζωτικότητα του Φινάλε οδηγεί τη μουσική σε μια παλλόμενη σιωπή.